

на пазаря, та ги продавали, а парите задигали пак уж за Богоугодни работи¹⁾.

Именно в тая своя дейност хаджи Василий се нуждаел от верен помагач. Той придумал сестра си Гина да му даде Василя, когото направил *послушник*, па го прибрал при себе си да му слугува безплатно. Майката се блазнила, че малкия Васил ще се пракса при вуйчо си в пеенето, в четенето и писането, та ще да стане поп, учител, живописец или друг народен служител. Ней не ѝ се щяло да го остави неук, прост работник. Васил Иванов бил сухичек и синьоок на лице, но за това пак бил много пжргав и подвижен, па имал мелодичен, момически глас, та пригласял или помагал на вуйка си в цжрквата при пеенето и с това печелил симпатиите на населението. Това условие било необходимо, за да предразположи хаджи Василий народа кжм себе си. Неговия послушник сжс сладкото си пение пригласял, извиквал задоволство вжв всяка цжрква. Архимандрита отивал рано на литургия, изпявал с

¹⁾ Монастирските настоятели или изповедници джржали вжв връзка или общение народа с манастирите, дето народното богослужение се пазело, а това окриляло духа и бодростта на бжлгарските поклонници, които разнасяли сжщата бодрост между населението. В това отношение настоятелите принасяли известна полза. Ала поради това че просията им била безогледна, па и повечето от тях бивали прости и покрити с парцаливи дрехи и нечистота, те не били обичани от народа.